

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1030/2025
25.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Степановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Степановића, адвоката Данила Костића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 22/24 од 23.12.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 81/25 од 10.06.2025. године, у седници већа одржаној 25.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Степановића, адвоката Данила Костића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 22/24 од 23.12.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 81/25 од 10.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 22/24 од 23.12.2024. године окривљени Милош Степановић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 2 (два) месеца и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и новчана казна у износу од 150.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му се урачунава време за које је задржан од 30.08.2023. године у 20,15 часова до 01.09.2023. године у 14,25 часова и на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, која ће се извршити у Специјалној затворској болници у Београду и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора, као и мера безбедности одузимања предмета, наведених у изреци пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати ВЈТ у Лесковцу износ од 66.885,00 динара, а суду износ од 116.950,00 динара, као и судски паушал у износу од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 81/25 од 10.06.2025. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Милоша Степановића преиначена је пресуда Вишег суда у Лесковцу К 22/24 од 23.12.2024. године, у делу одлуке о казни, тако што је окривљеном због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом такође оглашен кривим, му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и новчана казна у износу од 150.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време проведено у задржавању од 30.08.2023. године до 01.09.2023. године и на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Милоша Степановића, адвокат Данило Костић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде у погледу правне квалификације и окривљеног огласи кривим и осуди због кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика уместо због кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, узимајући у обзир све олакшавајуће околности иницијане током поступка или да у том делу побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Степановића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Милоша Степановића, адвокат Данило Костић, у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним правноснажним пресудама, у делу који се односи на кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Ово стога, што из изреке пресуде не произилазе околности које указују да је предметну опојну дрогу окривљени држао ради продаје, па је, имајући при томе у виду и количину пронађене опојне дроге, те указујући на постојање код окривљеног зависности од употребе опојне дроге, бранилац мишљења, да су радње окривљеног описане у изреци правноснажне пресуде под тачком 1., погрешно правно квалификоване као кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног закона, јер се у истима стичу законска обележја кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Степановића, Врховни суд оцењује као неосноване.

Кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу Врховног суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде под тачком 1., и то да је окривљени Милош Степановић, у време и на месту ближе опредељеном у изреци пресуде, неовлашћено ради продаје држао супстанце које су проглашене за опојну дрогу, при чему је његова способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, била смањена, али не битно, на тај начин што је од НН лица купио опојну дрогу и то кокаин и исти држао у својој породичној кући ради продаје и то у цефу од јакне и стакленој теглици смештеној у орману у дневној соби, упаковану у 11 ПВЦ пакетића, у количинама наведеним у изреци пресуде, а све у укупној количини од 7,33 грама, док је на спратном делу куће држао једну вагицу за прецизно мерење са траговима кокаина на истој, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење и имао је свест о забрањености свога дела - јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног Милоша Степановића, стичу сва законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим, под тачком 1. изреке правноснажне пресуде, односно објективна обележја која се односе на радњу извршења коју је предузео окривљени – неовлашћено ради продаје држао супстанце које су проглашене за опојну дрогу и субјективна обележја кривичног дела, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који укључује и свест о забрањености дела, па се, од стране Врховног суда,

као неосновани оцењују супротни наводи браниоца окривљеног, којима се истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Имајући у виду да се у радњама окривљеног Милоша Степановића, ближе описаним у изреци правноснажне пресуде, стичу сва битна законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, то се стога као неосновани оцењују и наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а наиме да се у радњама окривљеног описаним у изреци пресуде под тачком 1., стичу сва битна обележја бића кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика.

Врховни суд се није упуштао у оцену осталих навода захтева браниоца окривљеног којима се полемиче са изведеним доказима и њиховом оценом, уз изношење сопственог виђења предметног догађаја и околности под којима је учињено, што представља оспоравање утврђеног чињеничног стања - повреду одредбе члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић